

Myötätuntoa ei voi mitata

Miksi Suomessa tapahtuu Bodomin, Jokelan ja Keravan kaltaisia tapauksia? Liittyykö tähän jotakin mystistä ja ihmeellistä — jotakin, mitä emme voisi ymmärtää?

Kaikki tietämys siitä, miksi näin tapahtuu, on jo olemassa — sitä ei vain kyetä näkemään kokonaisuudessaan. Kaiken pohjalla on lasten pahoinvointi, joka sitten aikanaan näkyy itsemurha-, väkivalta- ja mielenterveystilastoissa. Pahoinvointi taas johtuu yhteiskunnan totaalisen väärästä arvoperustasta.

Menestys, raha, suorittaminen, tieto on asetettu kaiken edelle. Vanhemmat ovat hämillään, sillä missä on se todellinen arvo, jota ei voi mitata, määritellä, kerätä ja jonka siitä huolimatta pitäisi olla kaiken kasvatuksen perusta. Se leijuu ikään kuin ilmassa, ja koska sitä ei voi käsin koskettaa, koska se on näkymättömissä, me lopulta uskomme, ettei sitä ole olemassakaan.

Me hylkäämme sen ja siirrymme siihen, mikä on konkreettista, ja kuvittelemme tämän konkreettisen avulla kasvattavamme lapsista eheitä ihmisiä. Mutta lapset kärsivät — tämä on tosiasia, joka

näkyä tutkimuksista.

Täydellinen yhteiskunnan muuttuminen on välttämätöntä. Eikä tämä muutos ole mahdollista, niin kauan kuin yhteiskunta perustuu vanhoihin, väärin arvoihin — eikä uusi arvo ole ideologia tai ajatus, joka korvaa vanhan.

Uusi syntyy, kun vanha nähdään kokonaan.

Silloin myötätunto on.

”Suomalaislapset siirtyvät aikuisten maailmaan ennen ruotsalaisia ja norjalaisia ikätovereitaan. Leikki loppuu ja tilalle astuvat kiire ja suorittaminen. Esipuberteetti-ikäisiä vaivaa myös tyytymättömyys omaan ulkonäkönsä sekä ilon puute koulussa.”

— Koulusuoritusten painottaminen liian varhain on vaarallista. Lapsuusvuosia on suojeltava, koska talo ei pysy pystyssä, jos perusta on pielessä, Järventie vertaa.”

<http://www.mtv3.fi/uutiset/kotimaa.shtml/arkistot/kotimaa/2007/06/535193>

”Aikuisuuden paine vaikuttaa sekä koulussa että kaveripiirissä, jossa aikuiset arvot myös pätevät. On oltava vahva ja kova, pärjättävä, oltava suosittu.”

”Sama ilmiö löytyy kotoa. Suomalaislapsi tulee koulusta usein tyhjään kotiin, jossa hänen odotetaan pitävän itse huolen syömisistään ja vaatteiden vaihdostaan. Hän joutuu jo pienestä aikuisten toimiin, suoritusyhteiskuntaan, joka tappaa leikkivän luovuuden.”

— Jos äiti käy työssä, lapsen pahoinvointiriski on kolminkertainen, hän toteaa.”

— Selvää sen sijaan on, ettei suomalaislapsilla ole riittävän hyvää äitiä korvaavaa huolenpitoa. Koulun jälkeinen iltapäivähoito ei ole monenkaan saatavilla, eikä varsinkaan yläasteikäisille ole tarjolla yhtään mitään.

— Päivähoidon todellisuuteenkin olisi uskallettava katsoa. Meillä on todella hyvä päivähoitojärjestelmä, sen ideologia on

huippuluokkaa, mutta kuntabudjetit ovat trimmanneet ne luurangoksi. Henkilökuntavaje ja kouluttamattomien käyttö sijaisina näkää päivähoiton turvallisuutta.”

”Harrastuksiin kускаamisen sijaan Järventie toivoisi vanhemmilta omaa panosta, levollista yhdessä olemisen aikaa.

— Vaikka luontokävelyä yhdessä. Harrastuksissakin on liian usein kyse suorittamisesta.”

<http://www.turunsanomat.fi/sunnuntai/?ts=1,3:1012:0:0,4:12:0:1:2007-06-17,104:12:466637,1:0:0:0:0:>